

Sygn. akt: I C 288/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 września 2018 r.

Sąd Rejonowy w Krośnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Halina Sekuła
Protokolant:	sekretarz sądowy Dorota Delimata

po rozpoznaniu w dniu 4 września 2018 r. w Krośnie

na rozprawie

sprawy z powództwa D. S.

przeciwko (...) S.A.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego (...) S.A.

w W. na rzecz powódki D. S. kwotę 2.593,84 zł (dwa tysiące pięćset dziewięćdziesiąt trzy złote osiemdziesiąt cztery grosze) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 5 grudnia 2017 r. do dnia zapłaty.

II. Zasądza od pozwanego (...) S.A.

w W. na rzecz powódki D. S. kwotę 747 zł (siedemset czterdzieści siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 600 zł (sześćset złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia

Sygn. akt I C 288/18

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Krośnie z dnia 4 września 2018r.

Pozwem z dnia 05.12.2017 r. powódka D. S. domagała się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 2.593,84 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz dopuszczenia zawnioskowanych dowodów.

W uzasadnieniu podała, że domagała się od pozwanego (...) S.A. w W. zadośćuczynienia w wysokości 25.000 zł za śmierć brata. Żądanie powódki uwzględnione zostało w całości.

Powódka D. S. naprowadziła, że roszczenie swoje oparła na art. 481§1 k.c., a suma żądania 2.593,84 zł stanowi odsetki od kwoty 25.000 zł od dnia 15.02.2016 r. (terminu zapłaty kwoty 15.000 zł) do dnia 09.08.2017 r. (termin zapłaty kwoty zasądzonej na rzecz powódki wyrokiem z dnia 22.06.2017 r.)

Pozwany został wezwany do zapłaty powyższej kwoty pismem z dnia 25.09.2017 r. Żądania powódki nie uznał.

Wydanym w dniu 07.12.2017 r. nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym, Sąd Rejonowy w Krośnie uwzględnił w całości powództwo.

Pozwany (...) S.A. w W. w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniósł o oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych oraz dopuszczenie zawnioskowanych dowodów.

W uzasadnieniu sprzeciwu od nakazu zapłaty pozwany (...) S.A. w W. wskazał, że powódka z roszczeniami o zapłatę ustawowych odsetek za opóźnienie od zadośćuczynienia w kwocie 25.000 zł wystąpiła po uprawomocnieniu się wyroku Sądu Rejonowego w Krośnie z dnia 22.06.2017 r., sygn. akt IC 1374/16. Żądanie to jest bezzasadne, gdyż powódka w pozwie z dnia 20.05.2016 r. nie wniosła o zasądzenie na swoją rzecz odsetek ustawowych od wskazanej w pozwie kwoty. Nadto w trakcie trwania postępowania sądowego nie modyfikowała swojego żądania. Pozwany nie może, zatem odpowiadać za działania/ zaniechania strony powodowej i ponosić z tego tytułu negatywnych konsekwencji.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W wyniku zdarzenia drogowego z dnia 25.05.2015 r. zginął brat powódki K. S..

D. S. zgłosiła pozwanemu (...) S.A. w W. szkodę, domagając się zapłaty zadośćuczynienia za śmierć brata.

Pozwany (...) S.A. w W. uznał swą odpowiedzialność, co do zasady i wszczął postępowanie likwidacyjne, w ramach, którego wypłacił w dniu 05.02. 2016 r. zadośćuczynienie w kwocie 15.000 zł.

Powódka nie zgodziła się z decyzją pozwanego, że powyższa kwota nie jest należytą rekompensatą za śmierć jej brata. Pozwem z dnia 20.05.2016 r. wystąpiła na drogę postępowania sądowego domagając się zapłaty dalszego zadośćuczynienia w kwocie 25.000 zł.

Sąd Rejonowy w Krośnie wyrokiem w dniu 22.06.2017 r., sygn. akt IC 1374/16, zasądził od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz D. S. kwotę 25.000 zł.

Pozwany (...) S.A. w W. od orzeczenia powyższego nie wywiódł apelacji, mimo jej zapowiedzi. W dniu 09.08.2017 r. wypłacił powódce zasądzoną kwotę.

Pismem z dnia 25.09.2017 r. powódka D. S. wezwała pozwanego (...) S.A. w W. do zapłaty kwoty 2.593,84 zł tytułem ustawowych odsetek za opóźnienie, na podstawie art. 481§1 k.c., przedstawivszy sposób ich obliczenia.

Pozwany (...) S.A. w W. nie uczynił zadość jej żądaniu.

Sąd powyższych ustaleń faktycznych dokonał w oparciu o dowody, które w całości stanowiły dowody z dokumentów, tj. pisma D. S. z dnia 25.09.2016r. z dowodem doręczenia (k.9-10); kalkulatora odsetek (k.8); akt Sądu Rejonowego w Krośnie sygn. akt IC 1374/16, a tam: pozwu z dnia 20.05.2016 r. (k. 2-4), akt szkody nr PL (...), wyroku z dnia 22.06.2017 r. z pisemnym uzasadnieniem (k.90, 94-97). Dowody te nie zostały przez strony w tym postępowaniu w żaden sposób podważone.

Okoliczności faktyczne w niniejszej sprawie sporne nie były. Istota sporu sprowadzała się wyłącznie do interpretacji zaistniałych zdarzeń prawnych.

Powódka B. S. żądania pozwu z dnia 05.12.2017 r. oparła na art. 481 §1 k.c., który stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Z powołanej wyżej regulacji prawnej wynika, że skutki opóźnienia w zapłacie świadczenia pieniężnego są dla dłużnika dotkliwe, gdyż w każdym wypadku jego wystąpienia wierzyciel może domagać się zapłaty na swoją rzecz świadczenia ubocznego w postaci odsetek za opóźnienie. Sam zaś fakt opóźnienia przesądza o tym, że wierzycielowi należne są odsetki (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 24.V.2013 r., VACa 130/13, L.). Obojętne są, więc rodzaje opóźnienia (zwykle czy kwalifikowane) oraz przyczyny opóźnienia. Obojętne jest zwłaszcza to, czy jest ono powodowane faktem, za który dłużnik ponosi odpowiedzialność, a odpowiedzialność dłużnika jest, więc bardziej surowa niż ta, która wynika z art.471 k.c. Nadto wskazać należało, że dłużnik nie może zwolnić się z odpowiedzialności, wskazując, że nie ponosi odpowiedzialności za okoliczności, które spowodowały opóźnienie, a także, że odsetki są świadczeniem, które jest uboczne wobec świadczenia głównego. Warunkiem ich powstania jest, bowiem istnienie długu głównego i jego wymagalność. Mają jednak automatyczny wobec niego charakter, który objawia się tym, że o swoim powstaniu mają charakter samodzielny wobec roszczenia głównego. Dochodzenie roszczenia o odsetki jest niezależne od dochodzenia roszczenia głównego. Wierzyciel może tym samym dochodzić najpierw roszczenia głównego, a dopiero później roszczenia o odsetki (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5.II.2015 r., VCSK 231/14, L., wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 22.I.2015 r., VI ACa 422/14, L.).

Powódka D. S. w niniejszym pozwie wykazała, że świetle powyższego, że miała prawo wystąpić w stosunku do pozwanego z żądaniem o odsetki ustawowe za opóźnienie (art.481 § 1k.c.) od zadośćuczynienia uregulowanego w art. 446 § 4 k.c.

Powódka B. S. wykazała, że stanowią one kwotę 2.593,84 zł, w zakresie tym przedstawiając stosowne wyliczenie, Ze swej strony powódka nigdy nie zrzekła się rzeczonych odsetek ustawowych za opóźnienie. Żaden także przepis kodeksu cywilnego. nie ustanawia domniemania zrzeczenia się odsetek

w razie dochodzenia przez wierzyciela roszczenia głównego z ich pominięciem.

W pozwie z dnia 20.05.2016 r. powódka podała, że od pozwanego (...) S.A.

w W. domaga się zadośćuczynienia w kwocie 25.000 zł. Wydanie przez Sąd Rejonowy w Krośnie wyroku z dnia 22.06.2017 r., sygn. akt IC 1374/16, nie spowodowało też wygaśnięcia roszczenia. Nie nastąpiło to także w dacie zapłaty przez pozwanego kwoty 15.000 zł, tytułem zadośćuczynienia - w dniu 15.02.2016 r. oraz zasądzonej w/w wyrokiem kwoty 25.000 zł - w dniu 09.08.2017 r. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność, co do zasady. Obowiązany był stosownie do art.14 ustawy z dnia 22.V.2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. nr 124, poz. 1152 ze zm.) spełnić świadczenie. Tylko w sytuacji wyjątkowej pozwany mógł wstrzymać się od jej wypłaty. Podobnie stanowi o tym art. 817 k.c. Jeżeli zobowiązany nie płaci zadośćuczynienia w terminie wynikającym

z przepisu szczególnego, lub w terminie ustalonym zgodnie z art. 455 in fine k.c., uprawniony nie ma niewątpliwie możliwości czerpania korzyści

z zadośćuczynienia, jakie mu się należy już w tym terminie. W konsekwencji odsetki za opóźnienie w zapłacie zadośćuczynienia należnego uprawnionemu już w tym terminie powinny się należeć od tego właśnie terminu. Nie podważa tego pozostawiona przez ustawodawcę zasada zadośćuczynienia i określenia jego wysokości w pewnym zakresie uznaniu sądu. Pomimo więc pewnej swobody sądy przy orzekaniu zadośćuczynienia, wyrok zasądający zadośćuczynienie nie ma charakteru konstytutywnego, lecz deklaratoryjny (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30.I.2004 r., I CK 131/03, OSNC 2005/2/40; z dnia 17.XI.2006 r., V CSK 266/06, Lex nr 276 339; z dnia 26.XI.2009 r., III CSK 62/9, Lex nr 738354; z dnia 18.II.2010 r., II CSK 434/09, Lex nr 602683). Nie sprzeciwia się temu także art. 316 § 1 k.p.c.

W ocenie Sądu ponad powyższe należało też wskazać, że ustawowe odsetki za opóźnienie od zadośćuczynienia mogą przez stronę zostać określone w różny sposób. Powódka D. S. podała, że są jej należne od dnia 15.02.2016 r., w której pozwany poprzestał był na zapłacie kwoty 15.000 zł, odsyłając powódkę na drogę postępowania sądowego,

choć przepis art. 14 ustawy z dnia 22.V.2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. nr 124, poz. 1152 ze zm.), podobnie jak art. 817 k.c., opiera się na uprawnieniu do wstrzymania wypłaty zadośćuczynienia, a także odszkodowania, w sytuacjach wyjątkowych.

Przepisy powołane przez pozwanego (...) S.A. w W. w odpowiedzi na pozew, okoliczności faktyczne zaistniałe w sprawie, a także wybrane zapatrywania judykatury nie pozwalały pozwanemu na wyczekiwanie na prawomocne rozstrzygnięcie sądu w sprawie o sygn. akt IC 1375/16.

Zadośćuczynienie za doznaną krzywdę zobowiązany ma zapłacić, z zastrzeżeniem wskazanych wyżej wyjątków, niezwłocznie po wezwaniu przez uprawnionego (art. 455 in fine k.c.). Pozwany (...) S.A. w W. nie wykazał, aby żądanie powódki D. S. należało traktować, jako bezzasadne, czemu Sąd dał wyraz w pkt I. wyroku. Uwzględniając także dyspozycję art. 482 § 1 k.c.

Orzeczenie o kosztach procesu zawarte w pkt II. Wyroku znajduje uzasadnienie w art. 98 § 1 k.p.c.

Sędzia :

Z../

1. (...)

2. (...)